

9/2025

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

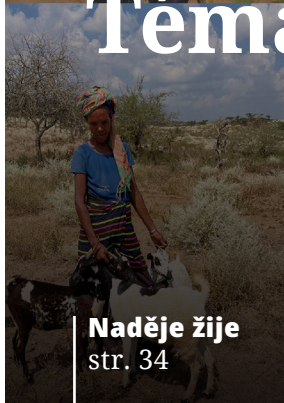

Téma: ADRA v procesu změny

str. 6

Naděje žije
str. 34

Buď láska, prosím (Pomoc Ukrajině)
str. 36

RAIL tour 2025, aneb jak jsme porazili sami sebe

Bedřich Bolf (Bedza), vítězný tým Limetkových

Chtěl bych znovu představit tento unikátní projekt, který probíhá pod záštitou naší církve, konkrétně pak pod hlavičkou křesťanské studentské organizace INRIroad. Ta nabízí vyžití studentům, kteří se rozhodnou opustit své domovské sbory a strávit svá studia v některém z větších měst, jako jsou Brno, Hradec Králové, Olomouc, Pardubice či Bratislava.

Tentokrát se tohoto jubilejního 15. ročníku závodu zúčastnilo 14 týmů. V letošní statistice se ukázalo, že nejmladšímu závodníkovi bylo 19 let, nejstaršímu pak 51, takže doporučuji všem, kteří máte rádi pohyb, přírodu, cestování – konkrétně pak vlaky. Pak už je jen nezbytné sestavit tu správnou partu tří až pěti kamarádů a můžete vyrazit. V ideálním případě by alespoň jeden z vás měl

přes hory, přes doly, na čas a za body

být zástupce toho něžnějšího pohlaví, ale můžete vystartovat i jako čistě ženský, či naopak mužský tým – ale tam už se počítá s přemírou testosteronu, a tedy přijdou na slovo pravidla pro větší vyrovnanost (start o hodinu později, návštěva hradu Karlštejn a pouze jeden záchranný žolík). Tyto i všechny

další informace si můžete dohledat na stránkách závodu: www.railtour.cz.

Když si čtu svůj článek z roku 2020, přichází na mě lehce nostalgická nálada. Vždyť rok 2020 byl pro nás rokem, od kterého jsme se snažili až dodnes o dokončení hattricku, tedy dosažení třetího vítězství. V roce 2021 jsme závod dokončovali s handicapem, 2022 nás další týmy porazily ve strategii a nám prostě došly síly, 2023 o vítězství rozhodl počet navštívených míst a loni nás porazili zelení svojí excellentní navigací, kdy to ani neuvěřitelné počty nachozených kilometrů nedokázaly zvrátit.

Když v pondělí ráno (4. 8.) začalo losování, naši navigátoři se jen spokojeně usmívali pod vousy, jakmile zjistili, že je vylosováno několik pěti-

bodových checkpointů (to znamená, že je památka vzdálená od nejbližší vlakové stanice minimálně šest kilometrů, přičemž musíte počítat i s cestou zpět). Dlouhé checkpointy dělají větší radost nám Limetkovým, kteří upřímně závod jdeme hodně na sílu, než našim největším soupeřům, kterými jsou již roky etablované týmy Zelených, Fialových, Borůvkových a Červených. Ač i ty síly mohou někdy dojít... a ke slovu se pak více dostává lepší strategie či větší podpora ze strany dalších nadšenců tohoto šíleného závodu.

Nesmím zapomenout na nedělní opékačku, která je už posledních pár let oblíbenou aktivitou před závodem. Týmy mají možnost nabrat síly, seznámit se i vyzvednout si vybavení, a to vše v poklidném prostředí olomouckého

sboru a na jeho zahradě. Start závodu je v pondělí v 9.00 hod. v Olomouci u morového sloupu, odkud se týmy rozbíhají na nejbližší spoje tramvajové dopravy nebo rovnou na vlakové nádraží.

A když už jsem u toho vzpomínání, rád bych zmínil, že tento rok v červenci si odbyl premiéru závod RAIL tour Family, což měl být původně rodinný závod v mírnějším tempu, ale nakonec se s kočárky běželo hned od startu a ukázalo to také, jak důležité jsou přesvědčovací a motivační schopnosti rodičů vůči jejich ratolestem.

Teď budu chvíli naprosto zaujatě psát z pohledu limetkového týmu, jehož jsem zakladatel. Úspěch týmu ale závisí na všech účastnících. Ať už na těch, kteří vytvářejí elektronické verze map a využitelných zkratk a tabulek, ve kterých vypočítávají počet bodů na kilometr a do toho nezapomínají

započítat ještě převýšení, nebo těch fyzicky zdatnějších, kteří prostě nesou dvě i více krosen najednou, jako by se nechumelilo.

Věřím, že náš letošní rekord 181 bodů a 277 pěších kilometrů snad zůstane pár let nepřekonan. Rekord v počtu celkově navštívených míst (36) necháme týmu Zelených. A tedy po jedenácti absolvovaných ročnících můžeme odejít do spokojeného závodnického důchodu a zároveň se naším vyprávěním o nočních přechodech, ranními běhy při východu slunce, překonáváním sebe sama i tímto textem snažit namotivovat nejen mladší generaci k účasti.

Nyní po úspěšném závodě bych chtěl poděkovat spoluúčastníkům i organizátorům, že ze sebe vydali to nejlepší. Také sponzorům za podporu závodu, a hlavně Bohu za jeho neustálou ochranu a dodávání síly pro každý další krok.

RAIL tour Family 2025

Veronika Justrová, tým Melounových

Když jsem před dvěma lety měla možnost poprvé se zúčastnit závodu RAIL tour, zaujal mě na startu kočárek s maminkou – tradiční závodnicí Ájou Zapletalovou. Její muž na dotazy odpovídal: „Já přece nechci, aby to, že máme Anežku, bránilo mé ženě dělat to, co má ráda.“

Když se loni na startu zjevili Bartákoví s kočárkem jako podpora a opatrnými slovy: „Myslíme, že příští rok s ním půjdeme“, pomalu se začalo pojmenovávat nezbytné: k 15. výročí RAIL tour se nadělí Family verze právě pro ty, kteří se nechtějí závodu vzdát a zároveň už nejsou mladými (ač duchem stále) a bez závazků.

Závod tedy nezačal v neděli (13. 7.), ale již v sobotu. Odpoledne místo tradiční opékačky a pizzy se část týmů mohla sejít na dětské bohoslužbě, která se všem velmi líbila. Olomoucký sbor našel dost míst pro všechny rodinné

týmy, aby měl každý na noc soukromí a mohl se vyspat před dobrodružstvím, od kterého nikdo přesně nevěděl, co čekat.

A tak přišel první pokusný ročník pod záštitou Adventistické služby rodinám a na startu těch kočárků bylo hodně – pěkně je dejme na fotku, ať je vidět, jací jsme blázni! Stalo se to také nejřešenějším dilematem závodu – týmy s chodícími dětmi záviděly kočárkovým, že jen naloží a jedou, a ty zase záviděly chodičům, že se všude dostanou. Nejprobíranějšími se však stali Makoví s dvojkočárem, takže pak padala věta: „Zvládli to tam Makoví, tak to zvládnou všichni.“

První ročník přinesl několik počátečních chyb, které se ukázaly hned první večer – bonusy končily s pátým dobytým checkpointem (v hlavním závodu je jich až devět) a tým Třešňových jich zvládl hned devět! V kapitánské

konverzaci zazněla památná věta: „A to je, milé děti, konec pohádky o tom, že se na závodě nebude závodit...“

Kapitánská konverzace byla celkově velmi čilá – sdílely se informace o náhradních autobusových dopravách,

nevhodných cestách, posílaly se fotky, když se děti mohly navzájem potkat během závodu (k jejich velké radosti), ale také se sdílelo s trápeními. Že je třeba ráno problém malé závodničky vzbudit, nebo se naopak občas uprostřed cesty zastaví, že už dále nepůjdou, a jak se projevuje jejich únava. Však děti denně jen na checkpointech ušly minimálně 10 km, a to nepočítám popocházení po nádražích, na ubytování nebo lítání po hřištích, když se ocitly na checkpointu.

Můj tým byl speciální – staly jsme se jediným ženským týmem, a navíc ještě složeninou dvou rodin. Když se totiž vyhlásil Family závod, bylo mi líto, že tým asi nesložím, ale rozhodně jsem to chtěla zkusit. A aniž bych to pojmenovala, sama začala má kolegyně v práci, která nám předchází dva roky v hlavním závodu vždy fandila: „Hele, co kdybychom šly Family spolu s mými dětmi?“ Nakonec vzala mladší dceru,

já starší neteř a závodily jsme pod vlajkou Melounových.

Najely jsme téměř 1 000 km vlakem napříč Moravou, strávily na cestách přes 20 hodin a viděly 21 míst. Holky by vám řekly, že hlavně ne rozhledny. Až na jednu. U checkpointu v Kobylí si pro nás připravil nádherné překvapení rozhodčí hlavního závodu Libor Grůza, který nás sledoval na GPS. Po dobytí k nám přistoupil do vlaku a dostaly jsme chladné tekutiny a také křupavou svačinu, která přišla více než vhod. Byl pro nás ztělesněním anděla a nikdo z nás, kdo jsme toto místo dobývali, na to nezapomene.

Závod ukazoval celkově praktickou stránku křesťanství – zda budeme pořád myslet na děti, a ne na naše ambice, zda budeme přebíhat cestu, abychom stihli vlak, anebo budeme poslušně čekat na červené. Bylo pro mě velmi pokojné se večer s neteří modlit, tak jak jsme zvyklé, a vědět, že kamarádka s dcerou také poslouchají ve ztišení a dčeti s námi takto čas trávit. Ukazovat holkám na mapě, kde jsou ostatní týmy, počítat body z checkpointů a nenásilně procvičovat matematiku. Ale hlavně udělat vše pro to, aby na konci zazněla pro nás nejdůležitější věta: „My se tak těšíme,

že příští rok půjdeme znovu!“ A to pro nás znamenalo víc než umístění na stupních vítězů – medaili máme, co dokážeme, jsme zjistily a teď už se jen těšíme, co nám přinese další ročník.

Letos vyhrál tým Švestkových, který za dobytí 32 checkpointů získal celkem 151 bodů. Gratulujeme! Příští rok se závod přesune do Čech, konkrétně do Ústeckého, Karlovarského, Plzeňského, Jihočeského a západní části Středočeského kraje. Zkusíte to spolu s námi?

A drobná poznámka na závěr: kouzlo Rail tour Family nespočívá jen v tom, že se ho účastní rodiny. Je úžasné, že se zapojí i další členové rodiny – třeba v našem případě to byly všechny babičky a dědečkové z obou rodin, kteří tím nejen žili a fandili, ale připravovali nám jídlo nebo přijeli hlídat batohy, abychom mohly běžet. Je úžasné, že jsme mohly tvořit rodinu, ač jsme byly „slepenec“ – není to vlastně krásná paralela církve?

Kouzlo Rail tour Family nespočívá jen v tom, že se ho účastní rodiny. Je úžasné, že se zapojí i další členové rodiny.